

Борба 2 юни

СЕДМИЧЕН ОРГАН НА ОКРЪЖНИТЕ КОМИТЕТИ НА БКП И ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ
И ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ — ТЪРНОВО

Гл. редактор: ХР. КОНСУЛОВ

Год. VII, бр. 22 (279)

Търново, 2 юни 1951 г.

Отд. брой 6 лв.

С Ботевски пламък и Димитровска твърдост в борбата за мир и социализъм

На 2 юни 1876 година великият български поет, революционер, социалист Христо Ботев падна проиан от вражески куршум в бой за свободата на своя народ. Но той остана за винаги да живее в сърцата на българския народ, защото: „Тоз, който падне в бой за свобода, той не умира“...

Неговото пламенно слово, безпримерният му героизъм и великата саможертва за Родината вдъхновяваха смелите и героични синове и дъщери в борбата против фашизма.

Ботев стана знаме на героичната българска младеж, които със открити гърди, със оръжие в ръка, с ботевски песни на уста, с велика вяра в светлото бъдеще на трудещия се народ, наставяше устремено срещу коварния враг. Под ръководството на Благово-Димитровската комунистическа партия, смелите народни синове и дъщери с кръвата си сочеха пътя към народното шастие, към светлия и щастлив, радостен и доволен живот, ненавиздайки по ботевски народните врагове.

„Ботев преди всичко е напълно демократ, но той не е само радикал, но и социалист — революционер“ — учеше Димитър Благоев (Дядото). Партията достойно наследява заветите на Ботев и по ботевски възпитава трудещите се на смилна любов към народа и на силна омраза към класовия враг. И за това великият и безсмъртен наш учител и вожд другарят Георги Димитров с такава твърдост застава пред лийнският съд. И затова героите от партизанските отряди безстрашно се бори за свободата на нашия народ, вдъхновявани от героизма на Ботев и твърдостта на Димитров. И затова на 2 юни, деня на ботевата героична смърт, целият трудещ се български народ се прекланя пред неговото велико дело.

пред делото на хилядите паднали в борбите за народна свобода и дава обет за изпълнение до край на светлите им завети — с всички сили да работи за социалистическото изграждане на скупата Родина, освободена от народите на великия Съветски съюз.

Трудещите се от Търновски окръг ще се преклонят пред светлата памет на многобройните свои герои, загинали в епичните битки с врага на Бузлуджа, край Балван, край Стражишките гори, край село Константин и т. н. Ще се преклонят пред жертвите, дадени от крушеви, горсколиновчани, горскоосеновчани и др. Ще се преклонят пред светлите образи на героите като Евтич, Любо, Бура, Лилияна, Люцканов и др. от Габровско, Мишо, Лазар, Соня и др. от Севлиево, Киския, Колоса, Козлев, Камен, Чапаев и др. от Горнооряховско, д-р Върбан Генчев и др. от Дряновско, Иван Калчев, Христо Станев, Н. Петров, Вечвой от Еленско, Младен, Златев и др. от Павликено и т. н.

Те ще си спомнят и за падналите в Отечествената война герои. Пред тях ще минат и редиците на загиналите през Септемврийското въстание 1923 година, през Килифарското въстание, Априлските събития, в затворите, арестите, концлагерите.

И всеки ще си даде още веднаж отчет за величието на делото на героите, паднали за свободата на народа, които отричаха себе си пред общонародното шастие. И всеки ще се закъдне в себе си пред величието на това дело, че не ще пожаля себе си в изпълнение на задачите, поставени от Партията и народната власт във великата борба за мир и социализъм.

2 юни зове трудещите се в нашата страна да стегнат още по-здраво своите редове и с ботевска

ненавист към враговете — американско-английските империалисти и техните платени агенти на Балканите — титовци, гръцките монархисти, ялчъновци — и с ботевска любов към народа, към Партията, към другаря Вълко Червенков, към великия Съветски съюз и родния Сталин, с димитровска твърдост да продължат борбата за запазване и заздравяване на мира и построяване на социализма в нашата страна.

2 юни зове народната войска да укрепва още по-силно връзките си с народа, да се учи от героизма и себеприцанието на загиналите за народна свобода и усвоява сталинската военна техника и наука, за да бъде верен страж на свободата и мирния труд на своя народ.

2 юни зове останалите живи бойци против фашизма — народни партизани, политзатворници, ятаци, концлагеристи, бойци от Отечествената война — да направят преглед на своите редове и да сплотят още по-здраво около себе си в редовете на Доброволната организация за съдействие на отбраната трудещите се в нашата страна във великата битка за мир и социализъм.

2 юни зове трудещите се в Търновски окръг да изпълнят предсрочно стопанския план, да превърнат в живо дело дадените пред Партията и другаря Вълко Червенков обещания за високи добиви в селското стопанство и за предсрочно изпълнение на плановите в промишлеността, транспорта, строителството, търговията, срочно и без загуби да приберат реколтата и с първото зърно да се отчетат към държавата.

Поклон пред великото дело и светлата памет на падналите в борбите за народна свобода синове и дъщери на трудовия български народ!

СИМВОЛ-ВЕРУЮ НА БЪЛГАРСКАТА КОМУНА

Вярвам в единната обща сила на человеческий род на земното кълбо, за да твори добро.

И в единния комунистически ред на обществото, спасител на всички народи от вековни тегла и мъки чрез братски труд, свободи и равенство.

И в светлия животворящ дух на разума, укрепляващ сърцата и душите на всички хора за сполуката и тържеството на комунизма чрез революция.

И в единното и неделимо отечество на всички хора и обща собственост върху всички имоти.

Изповядвам единния светъл комунизъм, поправител недъзите на обществото.

Чакам събуждането на народите и бъдещия комунистически строй на целия свят.

Галац, 20 април 1871 год.

ХРИСТО БОТЙОВ.

Тържествата в окръга

В чест на 2 юни, под ръководството на БКП, Доброволната организация за съдействие на отбраната организира тържествени чествувания на безсмъртния Ботев и падналите в борбата против фашизма.

На 1 юни вечерта във всички околностни центрове се състоя тържествена заря.

На 2 юни вечерта в Балван, Търновско, Стражича, Г. Оряховско, Константин, Еленско и Горско Сливово, Павликено ще има тържествена заря на самите места, където са се сражавали храбрите народни партизани. Ще бъдат устроени факелни шествия.

На 3 юни в горните селища ще има митинги, пред които ще говорят другари от бюрото на Окръжния комитет на БКП.

ДОСО организира поход до Балван. В похода ще вземат участие младежи и трудещи се от 5 околии. На тържествените чествувания на Ботев и на загиналите в борбата против фашизма, трудещите се от Търновски окръг ще изразят признателността си към тяхното дело и своята готовност да продължат делото, за което те дадоха живота си и под ръководството на БКП и лично на другаря Червенков да се борят за мир и социализъм.

Завета на ранения командир

На 28 март привечер, когато си пробивахме път през последните кордонни на врага др. командир беше ранен в гърдите. Раната беше тежка, затова той предаде командването на отряда на зам. командира др. Мишо, Макар и изтощен от изтичането на кръта, бледен, едва държейки се на крака, др. командир Иван Райков (Владо) не преставаше да ни дава ценни съвети и напътствия. „Другари, накъдето и да тръгнем, ние ще се срещнем с врага, затова бъдете готови за последните тежки изпитания. Ние ще победим врага и ще излезем от това тежко положение“ — казваше той. И наистина с бой пробихме последните кордонни на врага и излязохме от обкръжението. Ние тръгнахме бързо да се придвижим, а с нас носехме командира, който забавяше движението ни. Опасността да осмине отряда преди да сме стигнали определеното място беше голяма. Какво да се прави? — Утре ни предстои бой. Командирът беше тежко ранен, че можем ли ние да го спасим? Шабът бързо реши да го оставим в близката гора, а ние да си продължим пътя. Тежко, много тежко ни беше да се разделим с командира. С него ние сме делили всички трудности и радости в партизанския живот. Той ни беше като баща, закрилник. Но какво да се прави. Суровата и тежка борба искаше тази жертва от нас.

И сега си спомням тежката раздяла с командира... Сияг, земята замръзнала. На пътя върху едно одеало др. командир Владо, а ние сме всички около него. Той със слаб глас се прощава с нас: „Другари, може би за последен път имам възможност да говоря с вас. Раната ми е тежка, но никак не ме мъчи. Мъчи ме мисълта, че ви оставам в най-трудния момент, когато съм ви така необходим. Положението на отряда е тежко, но то не е безизходно. Имате вяра в новия си командир др. Мишо. Изпълнявайте неговите заповеди и

изход ще намерите. Знайте, че утре сигурно ще ви се наложи бой. Бъдете готови, за да го посрещнете. Сражавайте се смело, самоотвержено. Вашата смелост ще срази врага, вашите куршуми ще го победят. Делото, за което намирахте пушките е велико, то е достойно за жертви. Бъдете готови за тях! Мразете врага! Живи в неговите ръце не понадайте, предайте не ставайте. Народната победа сама не ще дойде. Ние трябва да я извоюваме, да я изстрадаме... Др. командири, положете всички усилия, за спасение на отряда. Др. партизани, следвайте командирите си, дайте вашето съдействие. Пазете отряда. Бъдете дисциплинирани. Победата е близка, но и битката за нея ще бъде много тежка. Готовте се вечно с нас за най-тежките боеве с народния поробител — немския окупатор и неговите ордени у нас. Усвършенствувате боевата си подготовка и военните си познания. Овладейте тактиката на партизанската война. Изпълнете достойно партизанската клетва. Обичайте народа, бъдете всякога между него, пазете делото. Поздрав на всички другари, обичания ми народ, на любимата ми другарка, родители и братя. Прощавайте другари, вървете смело към народната победа! Да живее Сталин, да живее другарят Димитров!“

Със слъзи на очите ние се простихме с него. На другия ден го откриват. Макар и тежко ранен, той се сражава, успява да се скрие под един мост, където остава до вечерта. След 9 дена бос по снега, той стига в Габрово, свързва се с другарите и получава първа медицинска помощ. Но, понеже беше вързъл бос, краката му измръзнаха, наложи се другарите да му направят операция, като му изрязваха пръстите. При големите грижи на нашия великолен ятак др. Феодор Ключ и неговата другарка Цана, той беше спасен и за късо време оздравя.

Лилияна

НА БОРБА ЗА МИР!

Тоз, който падне
в бой за СВОБОДА,
Той НЕ УМИРА!



По примера на съветските снайперисти

Врагът на войната трябва да бъде унищожен, щом той не се предава. Нашата войска е час от армията на борещите се за мир. Разбира се, ние не молим империалистите за мир, а се готвим да защитим мира, ако се наложи и с оръжие. За да бъдем добри борци за мир, необходимо е да овладеем до съвършенство боевото и огнево майсторство.

Победата над врага не се постига само с желание за победа. Необходимо са много знания, умения, висока политическа и бойна подготовка.

Боец, който притежава висока политическа подготовка, който е готов да се саможертвува, но да унищожи врага, и отлично познава и действа с оръжието си, е непобедим.

Снайперистът трябва да бъде имоно такъв боец. Да бъдеш носител на званието снайперист във войската на Народна република България е гордост и чест. Снайперистът не е обикновен боец. Той се ползува с особен авторитет пред командването и получава в боя специални задачи.

В СССР снайперистите са уважавани хора, така както са уважавани знатните хора на труда, защото със своето огнево майсторство в боя те поразяват много на брой и тактически важни цели, като командири, разносвачи, свързочници, огнени точки и др.

През време на Великата отечествена война съветските снайперисти са изстребили хиляди немски офицери и бойци.

Така например, през периода на Великата отечествена война много снайперисти от Съветската армия са получили най-високото звание „Герой на Съветския съюз“.

За изключителна смелост и огнево майсторство казачката девойка снайперист Лия Магдогулова, която в течение на две седмици е изстребила 59 немци, е била удостоена със званието „Герой на Съветския съюз“.

На Първи прибалтийски фронт девойките снайперисти за три месеца са изстребили 2,500 немски офицери и войници.

За значението на снайперистите в боя говори фактът, че през войната 1941—45 година са били открити към различните съединения на Съветската армия много училища за снайперисти.

В нашата народна войска по примера на съветските снайперисти сега се работи за обучаването и издигането на снайперисти. Ако тази задача командването постави да бъде решена в цялата ни войска, то за изпълнението ѝ военнотрудовите заведения има да играят много важна роля.

Колкото повече курсанти подготвим ние като снайперисти, толкова повече подготвени взводни командири ще бъдат пратени по частите, а там от своя страна те ще учат на снайперово дело и ще издигат повече снайперисти в своите подразделения.

Това още повече се налага, като имаме пред вид международната обстановка при постоянните провокации и истерика за нова война от американско-английските подпалвачи на нова война и тяхните слуги на Балканите—титовци, гръцките монархисти и ялчъновци. Необходимо е още по-упорито и с още по-усилен темп да работим за издигане на по-високо ниво политическата и бойна подготовка на бъдещите командири на нашата войска, които военнотрудовите заведения подготвят.

Неотменима задача на всички командири, политически работници, партийни и младежки организации във военнотрудовите заведения е, да полагат непрекъснати грижи и да работят неуморно за създаване и издигане на повече снайперисти, горещи патриоти на нашата социалистическа Родина.

Майор Б. Каранфилов

Тържествена заря в Търново

По случай Ботевия ден и деня на загиналите в борбата за народна свобода, на 1 юни, вечерта, на площада пред Дома на народната войска в гр. Търново бе проведена тържествена заря. Пред многолюдното множество, което беше изпълнило площада, секретарят на ГК на БКП др. Георги Михайлов изнесе доклад за Втори юни. Бе направена тържествена проверка на загиналите. На екрана бяха проектирани ликовите на Христо Ботев, Антон Иванов, Малчица, Лилияна и др. герои, дали живота си за свободата на народа. Ликът на всеки от героите бе придружен със цитирания на подхождащи стихове. С лозунги за мир,

за Съветския съюз и великия Сталин, за Партията и другаря Червенков и продължително „ура!“, съпроводено с картучен огън и трицветни ракети. Търновските трудещи се и чиновите от подлението, носещо името на Христо Ботев, изразиха своята почит към делото на загиналите и своята готовност да изпълнят до край техните завети.

Бе проведена факелна манифестация до Братската могила на загиналите: Колю Динков — 1923 година и Деню Георгиев (Томата) убит през 1943 година, където бяха положени венци.

Тържествената заря завърши с народни хора.

Техният пример ще ни вдъхновява

На 30 май се навършиха 7 години от неравната, но героична борба на Горнооряховския партизански отряд с фашистките палачи в Стражишките гори. В продължение на 15 дни седемдесет верни народни синове и дъщери, възпитани и ръководени от нашата славна Благово-Димитровска комунистическа партия, водиха героична борба срещу 3 — 4000 жандармеристи, полиция и още толкова местни фашистки лакеи. В този неравен бой паднаха тридесет верни народни чедра, партизани и партизанки. Те не пожалиха своя живот и не се страхуваха от смъртта, защото знаеха, че служат на великото дело на нашия народ — делото за нашето освобождение и щастливото бъдеще на поколенията.

Временно беше тържеството на фашистките убийци! Въпреки, че понесе чувствителни жертви в този бой, отрядът пак живееше и пак се бореше. Три месеца след тази героична битка нашият народ, под

ръководството на БКП, с решаващата братска помощ на непобедимата Съветска армия — извоюва своята свобода.

Изминаха се седем години от това. Измени се облик на Горнооряховска околия, изстрадаха нови герои, — герои на социалистическия труд, но трудещите се работници и селяни от Горнооряховска околия никога не ще забравят тези героични дни и падналите в боевете народни чедра. Стражичани никога няма да забравят своите герои — Иван Пейков (Владо), Михаил Друмев, Стефан Куров, Васил Драганов, Сава Цонев, Слави Райков! Чапаев никога няма да забрави своя герой — Стефан Чапалев — (Чапаев) и петимата разстреляни ятаци. Горски Сеновец няма да забрави своите герои — Камен, Лилияна, Марин и 70 годишните старци дядо Марко и баба Марковица. Бреговица няма да забрави своите млади герои Митко, Стоян и Пешо. Долна Оряховица и

Майор Ив. Статев

2 ЮНИ ЗАД РЕШЕТКИТЕ

Паметно ще остане за мен отпразнуването на 2 юни 1943 г. В началото на май по решение на партийното ръководство във Врачанския областен затвор се започна трескава подготовка за отпразнуването на 2 юни — годишнината от героичната смърт на нашия велик революционер, поет и публицист — Христо Ботев. С доклад за делото и дейността на Ботев беше натоварен другар от с. Софрониево, Оряховско. За тържествената част грижливо бе подготвена литературно-музикална програма под ръководството на др. Михаил Каменов от с. Живовци, Михайловградско. Хорът разучаваха Ботевите песни: „Моята молитва“, „Жив е тй, жив е“ и редица още революционни български и съветски песни. Младите другари разучаваха Ботевите стихотворения. Голям ентусиазъм завладя цялата затворническа килия. Правеха се упреци на другарите, които недостатъчно грижливо се готвеха по дадените им работи. Надзирателите разбираха по

нашите грейнали лица, че нещо особено ни вълнува, но не можаха да разберат какво се готви. Те често надничаха през шпионките на вратите, но не долавяха нищо.

Наближи втори юни. Предната вечер се направи генерална репетиция и се дооточи всичко от колектива по отпразнуването. Сутринта под острите звуци на затворническия звънец всички станяхме радостни и бодрни. Ние с трепет очаквахме започването на тържеството. Горяхме от радост.

След утринната разходка хорът зае местото си в недостъпния за околото на надзирателя тълъ на нашата килия. Тържеството започна. От гъла тихо, но мелодично се понесоха звуците на Ботевите песни. Започнаха стихотворенията: Не плачи, майко, не тъжи, че станаш ази хайдутин, хайдутин, майко, бунтовник та тебе килета оставих. . .

Пренесохме се по родните места, където бяхме оставили близки и скъпи хора. Друг глас мъжествено

прозвуча:

Тоз който падне в бой за свобода, той не умира.

Тържеството се провеждаше конспиративно. Затворническата обстановка му предаваше сурова романтика и чудотворна боева сила. Ботевите песни и куплети вляха в сърцата ни революционен кипнеж и жажда за борба и мълк. Ние почувствувахме Ботев при нас, зад решетките, готов да разбие тежките врати и ни поведе.

Със затсен дъх слушахме доклада. Докладчикът умело свързваше национал-революционното освободително движение с нашето съпътствително движение. Той даваше обрза на Ботев като революционер от висш тип — за пример и подражание. Пред моите очи изстрада героичния образ на Ботев, неговото последно сражение на „Милин катъ“ и без да и скам повторни неговите стихове:

Тоз, който падне в бой за свобода, той не умира!

Капитан Г. Костов

ПАРТИЕН ЖИВОТ

КЪМ ОРГАНИЗИРАНО ПРИКЛЮЧВАНЕ НА ПАРТИЙНАТА УЧЕБНА ГОДИНА

Остава само 1 месец до приключването на партийната учебна година. В селските първични партийни организации тя вече завърши с изключение на общественият живот на изостаналите с 2 — 3 занятия учебни форми.

За разлика от миналата година, тази година ние ще приключим много по-организирано и ще имаме много по-добри резултати. Чувствително е повишен идейно-политическият уровень на партийните членове и безпартийните участващи в учебните форми.

Съществуват обаче и сериозни слабости, които пречат на нормалния ход на учебната година. Вие, мобилизиране силите на партийните организации, някъде съществуват демотивации и за немяване на учебната година. Такова е положението, например в с. Градиче и Лесиче — Павликеново, Богатово — Севлиево, Фъреви — Дряновско и др. Допуща се отлагането на занятията, което се отразява на сръчното завършване на учебната година. Въпреки упованията на Окръжния комитет на БКП, ОК Горна Оряховица и Павликени не изработиха и приеха на време планове, а това стана една след проверката, която извърши Окръжният комитет, а планове на някои околнски и в градски комитети като например ОК в Търново са общи и не съдържат контролни мерки за осигуряване на редовно посещение и по-високо качество на учебната работа.

Това разбира се, се е отразило и в първичните партийни организации в такива дялове, които в още по-голяма степен страдат от тази слабост. Има много организации, които са направили формални планове, а някои вместо план на организацията са преписали програмите на учебните форми. Това се дължи на липсата на непосредствен контрол върху работата на такива организации. Така, например, в село Бяла Черква — Павликеново, нито една от двете партийни организации — в селото и в ТКЗС, — няма план по приключване на учебната година и там посещенията и качеството на работата е незадоволително, с изключение на политшколата. А две от учебните форми няма да приключат с изучаването на предвидения материал. И въпреки, че в тези партийни организации редовно са ходили пълномощници

на ОК, никой от тях не се е сещал да провери имат ли планове, как провеждат занятията си и след това да им се помогне в това отношение.

Слаб е контролът от страна на ОК и ГК върху изпълнение на плановите на първичните партийни организации по организирането на учебната година.

Предстои завършване на учебната година в двегодишните и едногодишните вечерни школи. Обзорните занятия, които трябва да се проведат през втората половина на юни, изискват грижлива подготовка от страна на ръководителите на школите под непосредствения контрол на ГК. Решителни мерки трябва да се вземат за подготвяне работата на двегодишната школа в Горна Оряховица, където дисциплината и качеството на учебната работа са съвсем незадоволителни. Незадоволителна е работата и на едногодишната школа в Търново.

За организираното приключване на учебната година при висока дисциплина е необходимо да не се допусне никакво саморазпускане на учебните форми, тъй като в градовете няма никакви причини за това. Партийните бюра трябва да вземат мерки, за да не се намали посещаемостта, особено в селата, където още не са проведени общественият занятия, а така също и за учебните форми в градовете. Трябва да се осигури редовна отчетност на първичните партийни организации към ОК и ГК, а последните от своя страна към Окръжния комитет на БКП. Особено внимаване трябва да се отдели от ОК и ГК, а също така и от бюрата на партийните организации, за качественото провеждане на общественият занятия. Стараем се да се подготвят те от пропагандистите и да не се допусне формално отношение към тези занятия, които ще допринесат за изясняване на възловите въпроси от учебния материал и ще дават представа за постигнатите резултати през учебната година. Не бива обаче, в никой случай общественият занятия да вземат формата на изпити. Трябва да се практикува другарското събеседване, в което пропагандистът да увлича всички слушатели.

ИВ. КЪНЕВ
зав. сектор „пропаганда“ при
Окр. ком. на БКП

Съобщение

На 29 и 30 май в Търново се проведе втората окръжна отчетно-изборна партийна конференция, на която присъствуваха освен 326 делегати, около 170 гости — първенци ударници от промишлеността, транспорта, строителството, селското стопанство както и партийни, административни и стопански ръководители. Като представител на ЦК на БКП на конференцията присъствува канд. членът на Политбюро на ЦК на БКП др. Димитър Димов.

Отчетен доклад изнесе първият секретар на Окръжния комитет на БКП др. Димитър Стойков. Конференцията бе поздравена от представителни групи на пионерите, ТКЗС, ударниците от промишлените предприятия, народната войска.

За работата на конференцията в следващия брой ще предадем обширна информация.

В общообразователната школа

В нашата общообразователна школа участват 12 слушатели, от които 4 кандидати членове на БКП и 8 членове на ДСНМ. Материалите, предвидени по учебния план за цялата учебна година, са преминали в 25 занятия. Доста големи трудности преодоляха участниците на общообразователната школа. В началото на учебната година нямаше постоянен клуб. Това указваше голямо влияние върху цялостната работа.

Трудно беше другари, никога до сега не занимавали се с политпросвета, да привикнат да четат. Първите занимания минаваха без въпроси и разисквания. Интересно е изказването на слушателя Спас Маринов Маролски, който каза: „Скъпялавам, че не съм почнал порано. Сега разбирам всичко, което ни се предава, но нямам думи да се изкажа“.

Сега нашите школьници се готвят за организирано приключване на учебната година. Планът за приключването е известен на всички слушатели, който предвижда три преговорни занятия и едно заключително. На първото преговорно занятие, което проведехме на 15 май в присъствието на 10 слушатели и отсъствието на др. Тотю Маринов и Минко Иванов слушателите попълниха на ръка конспекта, по който ще се води преговора. Конспектът съдържа 12 въпроса с по три под точки. На занятиято направихме преговор на първия раздел — Устав на БКП. На същото се явиха с добре подготвени уроци др. Кънчо Тодоров и Иванка Нанкова. В разискванията взеха участие почти всички. Сериозна забележка се направи на др. Георги Бочев, който през целия учебен период не си е водил редовно записки. В това отношение заслужават похвала др. Тотю Иванова, Кънчо Тодоров и Нека Тодорова, които имат добре подредени тетрадички. Всички лекции са записани чисто и с мастило. Това ни дава възможност по-добре да се подготвят за преговора. Слушателят Матю Колев Камбуков каза: „Съвършено погрешно отношение съм имал по-рано към кръжките и политшколите. Едва сега, — каза той, — разбира, че действително в школата ние рстем със всеки изминат ден, почваме да разбираме същността на нещата“.

Така работи нашата общообразователна школа. Всички слушатели заедно със своя преподавател си отидоха от първото преговорно занятие на ръка с конспекта и усилено се готвят за приключването на учебната година.

На работа за организирано приключване учебната година.

Атанас И. Атанасов
с. Млечево, Севлиево

За Пакт на мира, в помощ на корейския народ



НА СНИМКАТА: Писнерите от Търново с подаръци за корейските деца.

Акцията за подпомагане на корейския народ все по-вече се разраства.

В ДИП „Георги Гевев“ — Габрово, са изгледали 18 комиси, които със съдействието на партийната организация, профкомитета и комитета за мир до 19 май събраха 243 броя дрехи и обувки. Добре се отзоваха другарите: Верка Христова, Тотка Христова, Христо Бъчваров, Гено Методиев, които дадоха от 4 до 7 предмета. Другарката Радка Минева — помощник майстор в камгарното отделение даде един пакет с добре подредени 10 броя дамски и детски дрехи и един чифт обувки и заяви: „Аз и моите деца отделихме от нашето облекло, за да изпатим на нуждещите се в Корея, които живеят в нищета вследствие на несправително бомбардировки на агресора, загубил всякаква човешки образ“.

Пионерите от II проимания „Н. И. Вапцаров“ — Търново се включиха активно в акцията за подпомагане на корейския народ. „Ние не искаме война, искаме да се учим в мир!“ — Под този лозунг те събират помощи за своите другарчета в Корея.

Работниците и служителите при МТС в с. Ресен, Търновско събраха средства, с които закупили вълнени фланели, пуловери и др. Те изразяват своята дълбока увереност в победата на корейския народ и дълбоката си умрежа към людеостите от Уолстрийт.

Във всички селища на Търновския окръг, трудещите се с радост подкрепят борещия се корейски народ. В село Драгевци, Севлиево, който откриването на подписката, пръв председателят на Отечествен фронт др. Стоян Хр. Драганов записва собственото си палто. Отзова се и секретарят на организацията др. Христо Петков Петков.

За едно д-во „Червен кръст“

ЧАРКОВО, Габровско — (от нашия селкор) През зимата на 1948 година в селото ни бе основано от младите дружества на БЧК с 53 членове основатели. Българолюбивите от идеите на Българския Червен кръст, членовете на дружеството за работата за процъфтяването и издигането на дружеството. Др. Стефан Ст. Митев подари три денара нива, която през първата година бе засята с картофи. Картофите бяха подарени на стола на социално-слабите ученици.

Откриха се седем санитарни по-ста редовно зареждани от дружеството с нужните лекарства. Същият доприносиха много за нуждаещите се от първа помощ.

За втори път се проведе курс — ГСО. Дружеството има шест кръ-

водарители, единият от които е дал 250 куб. см. кръв.

За опознаване населението с разните болести се изнасят здравни беседи. Проектират се филми в тази насока. БЧК е на челно място в акцията за събиране помощи за корейския народ и за събиране подписки под Обръщението на Световния съвет на мира. При отпразнуване на големи народни празници, при излети и трудови има дежурни санитарни ядра. Уреждат се витрини. Издават се стен-листове. Заседанията се провеждат редовно, редовно се изготвят месечни и тримесечни планове.

Членовете на дружеството ще работят още по-упорито за благото на своя народ.

Бонко Пеев Бонев

За щастието на нашите деца

1 юни е обявен за международен ден на детето.

На този ден народите в цял свят направиха кратка равносметка какви грижи и мероприятия вземат техните правителства за осигуряване живота и щастието на децата за тяхното правилно възпитание и развитие.

Жените и майките от всички континенти, раси и народности знаят, че, за да се осигури действително запазване живота и щастието на детето, необходимо е преди всичко запазването на мира в целия свят и мирното развитие на народите.

У нас денят на детето се чества за втори път. 1 юни за децата бе ден на веселие и радост, под топли грижи на Партията, Правителството и любими Чарвенков.

Търновският окръг може законно да се гордее с постиженията си по грижите за децата. В приветливите родилни домове, каквито преди 9 септември трудещите се майки можеше само да мечтаят, 6700 родил-

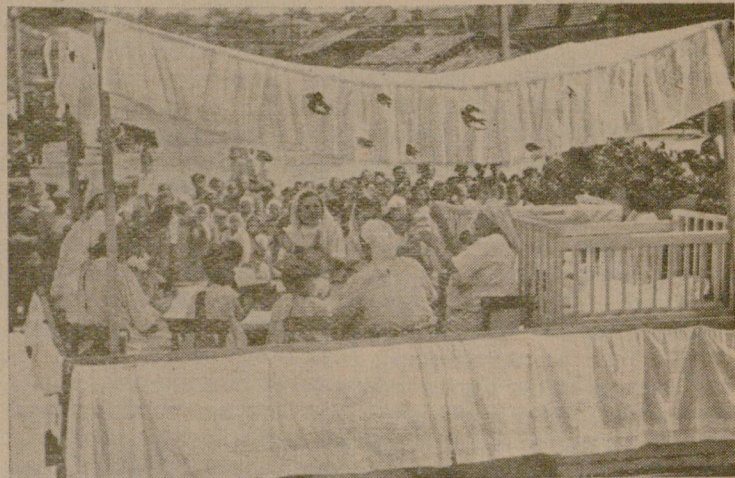
ки в годината получават акушерска и лекарска помощ.

Голяма част от децата на трудещите се са прибрали в седмични и сезонни ясли. В целодневните детски градини се възпитават 1079 деца, в полудневните — 3556 деца, в седмичните детски градини 10,800 деца. Тук малките граждани на Димитровската Родина безгрижно лежат, играят, учат се и се възпитават, когато техните родители изпълняват стопанския план.

1 юни за майките, бащите и цялата наша общественост бе ден на мобилизиране силите в борбата за мир и осигуряване живота и щастието на децата.

За разлика от мрачното и нерадостно детство на децата в капиталистическите страни, нашите деца са скривали от Партията, от правдата на Ленин и Сталин, на Благоев, Димитров и Червенков, която им гарантира светло, радостно, щастливо и доволно детство.

Да живее 1 юни — ден на детето!



Снимка: „БОРБА“

Големи са грижите на Партията и народната власт за нашите деца. С кръвта си падналият за народната свобода достойни синове и дъщери на българския народ осигуриха щастливо детство на нашите деца. Днес трудещите се в нашата страна са готови с Ботевска жар и Димитровска твърдост да бранят това детство.

НА СНИМКАТА: Децата от детските ясли в Павликени на първомайската манифестация през 1951 година.

КОЛОНА НА ПРОПАГАНДИСТА

Киното и художествената литература в помощ на самообразоващите се

Прави ми впечатление, че ролята на киното и художествената литература в системата на усвояване марксизма-ленинизма е подценена в гр. Елена. Това ярко изпъква от факта, че обсъждането на филмите, често направени по сценарию на роман и пиеса — „Млада гвардия“, „Повест за истинския човек“, „Пролет в Сакен“ и др.) не се посещава организирано от другари включени в формите на партийна просвета.

Лично за себе си мога да кажа, че киното и художествената литература много ми помагат в процеса на самообразоването ми. Например от малката книжка „Спомени“, написана от сродниците на другаря Сталин — А. С. Алилуева, видях някои истински страни в борбата на болшевиките против царизма. Тази малка книжка ми указва твърде голяма помощ при изучаването на „Краткия курс ВКП (б)“, особено до революционния период. А какво да кажа за прекрасните съветски филми като „Полдига на разузнавача“, „Тайната мисия“, „Те имат Родина“ и редица други, които изострят революционната бдителност и попълват по-ясно да се разбере същността на международната политика? Други филми като „Кубански казаци“, „Смели хора“ и пр. ни разкриват живота в колхозите.

От казаното до тук мога смело

да направя извода, че там, където има кино-апарат, а се подценява ролята на киното в системата на партийната просвета, се проявява съществена слабост от страна на партийните ръководители, която час по-скоро може и трябва да се преодолее. Същото е и с ползуването на прекрасната художествена литература.

Пътят към читалищната библиотека не е трасиран в Елена. А и библиотеката ще трябва да се заеме с най-голяма отговорност в това дело. Да библиотекар, наистина значи да служиш, но в най-прогресивния смисъл на думата: да служиш преданно и с любов на народните интереси, да помагаш за възбуждането на всеки човек с марксистко-ленинската теория“ — (Библиотечно ръководство“ стр. 115, Ст. Станчев).

Пътят на книгата от читалищната единна общоградска библиотека към читателя, и на челно място към включените в партийната просвета, може и трябва да вземе организиран характер. Тук ролята на Партията е решаваща. Не може такава отговорна държавна задача, като библиотечното дело да се развива на самотек и откъснато от културно-просветните нужди.

Ален Мак

В ЛАПТЕ НА ИМПЕРИАЛИЗМА

Мизерия, глад, безработица в Турция

(По разкази на избягали от Турция изселници)

Преди 8 месеца 5 семейства от Горна Оряховица, подпомнати от турската реакционна пропаганда и от безсъвестните щедри обещания на турското правителство, решиха да се изселат в Турция и през ноември 1950 година доброволно се разделиха със свободния и радостен живот в Народната република България, за да се приберат при своите близки в Турция. Те напълно свободно си разпродадоха имотите, уредили редовни изселнически паспорти и турски входни визи и отпътували за Турция, за много възхвалявания „рай“.

С влизането си на турската територия изселниците били свалени на Одринската гара и настанени в изселнически лагер „Маджир хане“. Там са били поставени при много лоши условия, без храна и медицинска помощ. Поради това, че лагерът бил препълнен, част от изселниците останали вън от лагера, където престояли 4-5 дни. Никой не ги поглеждал и никой не се интересувал за тях. След като престояли

4-5 дни в лагера, били изпратени в гр. Ада-Пазар, където останали да живеят. Но какъв живот започнали те? — Дни на мизерия и глад.

Ето какво разказа Ибрам Сюлейманов Ибрамов, който преди осем месеца се пресели в Турция и през май 1951 година отново се върна заедно с баща си, майка си, другарката си и 5 деца: „Докато бях в България работех в ДИТ „Металургия“ в Горна Оряховица. Надницата ми беше 440 лева и заедно с наднорното си докарвах месечна заплата от 18 000 до 30 000 лева. Аз съм убеден вече напълно, че трудът в България правилно се заплаща. Докато в България живеехме добре и бяхме уважавани като всеки един български гражданин, ние се поманихме от турската реакционна пропаганда и се изселихме. Като пристигнахме в Ада-Пазар, аз си мислех, като в България, че стига да има хора, които да искат да работят, работа ще има. Но какво да видях: изселници, които бяха дошли много преди мене, още не бяха си на-

мерили работа. Те бяха продали всичките си вещи, които носоха от България. От това аз се възмущих. Видях цели тълпи хора безработни да търсят работа. Телата си спомних думите на моите другари от България които ми говореха, че в Турция има големи безработица. Сурин всички се нареждат на мекана и чекат да дойде някой да ги повика за работа. Но напразно чакаят. Има хиляди турски граждани, които са от Турция и за тях няма, че камо ли ще има за изселниците. Тази системна безработица докарва турския народ до просяшката тсяга. Там видях млади и здрави хора да просят, да протят работата за парче хляб. Много рядко изселникът може да намери работа, а ако намери, то ще работи от тъмно до тъмно за 1-50 лира, което е крайно недо-тащно.

В града, където живеех имаше две фабрики: копринена и тютюнева, които не работеха редовно. В месеца работеха най-много 20 дни, понеже нямали въглища и суровина, а щом останат 3 месеца до края на годината спирали фабриките и работниците биват изхвърляни на улицата. Работния ден в Турция е 12 часа. Имам братовчедка в Истамбул, която работи в тъкачна фабрика и за 12 часа работа получава 280 гроша. Всички индустриални

и занаятчийски предприятия в Турция работят по 12 часа. Турският работник и селянин са подложени на безмилостна експлоатация. Ние, след като стоиме известно време без работа, заедно с баща ми и още един изселник от П. Каравелово, Търновско отидохме при каймаканина на град (мета), за да му искаме работа. Той вместо да ни приеме както трябва, най-вulgарно ни изгоня, като каза: „Много сте ми потрябвали, че сте дошли в Турция. Кой ви е карал да дойдете? Нарече ни „гяури“. Това още повече ни разочарова. Значи тук нас не ни имат и за човече, а в България, където и да отидехме, най-учтиво са ни по-рещали. Тука уж дойдохме при свои хира, а те ни хулят и ни обижат и имат нечовешки отношения към бедните и особено към изселниците.

Щом се съберем няколко изселници на едно място и започваме да говорим за хубавия живот, който сме прекарали в България. Всички изселници се разкайват за голямото си дошли в Турция. Всички мечтаят за България. Много малко от изселниците, които са дошли преди нас са си намерили работа, а останалите са разпродали всичко, което са носели от България. Всички, които видях и преживях там не желая на никого да преживее

— дни на глад и безработица.

Там видях изселника Ибрам Сюлейманов — бръснар от Габрово, който вече си е разпродал инструментите и започнал да залива стари съдове. В Габрово той беше много добре, имаше си собствен дюкян и си работеше самостоятелно. Там видях изселника Ашим Рамасанов, бръснар от село П. Каравелово, Търновско. Когато той беше в България си имаше собствен дюкян и с момчето си Садък работеха занаята. Сега се разкайва, за гдето е напуснал България. Сега в Турция, заедно със сина си прави „хмалък“. Много изселници са направили официални заявления до Министерството на външните работи в Турция, с които искат отново да се върнат в България, но турското правителство не им разрешава.

В Ада-Пазар срещнах и Реджеп Калов от Търново. Той си бил отворил належдийския работилница, но и това не му помогнало и започнал да търси каквато и да е работа. Един ден при него се явил един човек и му се представил за адвокат. Казал му, че ще му намери много хубава работа и му по-искал 542 лири. Реджеп Калов без да му мисли много му дал 542 лири. Реджеп бил излъган от един турски алаш.

Безработицата в Турция от ден на ден расте. Пазарите са напълнени с американска стока, а стоната, която се произвежда в Турция не се продава. Турската индустрия бива принудена да спре, а турския работник изхвърлен на улицата. От ден на ден расте и скъпняването. Когато отидохме в Турция цената на хляба беше 25 гроша. С една лира можеха да се купят 3 хляба, а в последствие цената на хляба се увеличи и достигна 30 гроша, а на места до 35 гроша. С това повишение на хляба, числото на гладните се увеличава. За сметка на това бейовете живеят добре.

8 месеца сме стояли в Турция и осем месеца сме плакали. Колко добре бяхме в България, а колко лоше се живее в Турция!

В Ада-Пазар видях и изселниците от Г. Орховица — Азис Мусов и Хюсюк Мусов — двама брата. Те работели в една фабрика и на обед, когато седнали да се хранят, започнали да говорят по български за България. Когато работодателят ги чул, веднага ги уволнил. Ето каква свобода има в Турция.

Щом стане 4 — 5 часа и жените се прибират в къщи, защото често стават кражби на жени. Много чужденци стават в Турция. Ето например, началникът на полицията в

Ада-Пазар, заедно със своите агенти, в продължение на 17 години е вършил кражби. Не знаеш от кого да се пазим, щом самата полиция краде. Невежеството и неграмотността са взели големи размери. Има такива места в Турция, че хората не знаят кой стои начело на турската държава — дали султан, или някой чър.

Видях много деца, които са на училищна възраст, а не ходят на училище. По-голямата част от децата ходят да просят. Там има две категории училища: децата на богатите се учат в отделни училища, а за бедните има други училища.

За медицинска помощ не може и да се говори. Туберкулозата е взела големи размери. Всеки ден в Ада-Пазар умираха от туберкулоза млади момчета и момичета, а детската смъртност е много по-голяма. Там не се полагат грижи за децата. Там няма родилни домове и детски градини и децата са оставени на произвола на съдбата. Няма достатъчно лекари. Само за преглед един лекар взема 15 лири, а за лекарство отделно се плаща. Трябва да работиш 7-8 дни, за да се прегледаш. Тежко му и горко на този, който се разболеел, никой не му помага.

(Крат в следващия брой)

КЪМ ОРГАНИЗИРАНО И СРОЧНО ПРИБИРАНЕ НА РЕКОЛТАТА!

Младежи, на крак!

„С чест участвува в кампанията по държавните зърнодостатци нашата Димитровска младеж. Почти навсякъде тя под ръководството на Партията с въздушнеление се бе включила в работата по жътвата, вършитбата, отозаването и изкупуването на храните“, — казва другаря Вълко Червенков в докладна си пред Октомврийския пленум на ЦК на БКП.

Такава оценка се даде за участието на Окръжната организация на ДСНМ и от пленума на Окръжния комитет на БКП.

Види от важните моменти в постите обещания пред другаря Вълко Червенков за високи добиви в селското стопанство е съвременното и качествено прибиране на реколтата. Предстоящата акция за прибиране на реколтата поставя нашия Съюз пред сериозно изпитание.

За да можем активно да участвуваме, трябва добре да се подготвим. Дружествата на ДСНМ в селата трябва да приемат конкретни планове за участието на всички членове в жътвата, вършитбата, подметката на стърнищата и предаването на държавните зърнодостатки. Много важно е възлагането конкретна работа на всеки член на Съюза и организирането ежедневен контрол от страна на МК.

Пред младешите стои въпроса за организиране нагледната агитация и за включване част от тях към агитгрупите на БКП.

Добра форма за масова политическа работа се оказаха младежките и пионерски агитки и манифестации, които с песни и издигане на конкретни лозунги обикалят селата и подканят стопаните за сръчно извършване селско-стопанските задачи, а също така разобличават лукавите и разпространителите на вражески слухове.

Мощно оръжие в агитационно-разяснителната работа миналата година беше интересната по съдържание и конкретна нагледна агитация. Необходимо е широко да се използва опита от миналата година за подобрене работата на ДСНМ в организиране на нагледната агитация. Сега трябва да бъдат залечени всички стари лозунги и след това красиво да се напишат подходящи, мобилизиращи стопаните за сръчно прибиране на реколтата и разобличаване на лукашката агитация.

Борбата за хляб е борба за социализъм, борба за изпълнение Димитровската петилетка, борба за по-щастлив живот на народа и младешта.

Първата задача е навременното и качествено извършване на жътвата. Трябва да се използват най-широко различните положителни форми на работа — младежки зарядни групи и бригади, взаимопомощ между младежките звена от едно стопанство в друго, и т. н. Жътвата е по-късно извършване на младежи от подбалканските околии в бригади към полските околии, включване в сесията бригади от града към селото и др.

Младешките звена трябва да служат за пример на останалите кооператори. МК трябва да ги ориентират да спят на блока до пожъването. Миналата година младежкото звено в с. Драганово — Г. Оряховско работи денонощно.

Падна първия сноп ечемик

П. СЕНОВЕЦ, Търновско (от нашия селкор) — Тази години подготовката за прибиране на реколтата е по-добре. Управата на съвета изготви оперативен и календарен план за прибиране на реколтата, който на извършен сесия на съвета беше приет. Съгласно плана беше отгочена работната ръка, инвентар, който ще вземе участие в прибиране на реколтата, като по-вреденият се ремонтира.

Пролетните култури са прекопани втори път. От ТКЗС беше излъчена бригада в помощ на другарите от Ново село. Понастоящем

БОРБА ЗА ВИСОКИ ДОБИВИ

ЧАПАЕВО, Горнооряховско, — Прилагайки всички агротехнически мероприятия, ние можахме да направим подхранване на есенните посевы с изкуствени торове на 1200 декара площ. Бранувахме и оплелихме 5542 декара и окосихме 4065 декара избуяло жито и ечемик. Направи се изкуствено опрашване на 10 декара ръж.

Едновременно с това, полагат се грижи и за пролетниците.

В стопанството ни е застъпено и



Снимка: „БОРБА“

НА СНИМКАТА: Кооператорите от ТКЗС с. Водолей, Търновско прекопават втори път захарното цвекло.

На борба с вражеските прояви!

Подтиквани от враговете на ТКЗС, от немалко бивши фашистки полицаи в с. Ново село — Търновско, някои от разколебалите се кооператори, съзнателно не излизат на работа. Сега, когато е необходимо да се окопае царевичата, когато трябва зстрашава да я обхване, те — тези разколебали се — седят по цял ден в къщи, а жените им перат на чешмата и пият лимонада от кооперативната кръчка.

Враговете радостно потриват ръце и ухилени показват вълчите си зъби. Те смятат, че вече са успели. „Сега да ги видим какво ще правят, — така казвали. Да видим кой ще им работи“. „Мисирът може да не обере — все едно той ще пропадне, но житото си частно ще жънете, — учели те разколебалите се.“

Но не стана, както врачуха вражките.

По предложение на бюрото на ОК на БКП — Търново, останалите ТКЗС в околията решиха да изпратят свои представителни бригади, които ведно със здравите кооператори от Ново село да окопат царевичата.

На 26 май с нескриващо радостно възлнение, с чувство на гордост, с знамената на първенците бригади, обикчени с цветя, с партизански песни, тук пристигнаха кооператори от съседното село Балеан, от Ветринци, от Дичин, от Русалия, Килифарево, Леленик, Обединение, Ресен, Полски Сеновец, Водолей и др. Още същия ден те се разпределиха между най-слабите бригади и заедно отидоха на копан.

Първият ден от първа бригада при ТКЗС — с. Ново-село излязоха на работа 12 души, а втория — 22. Така

е и в другите бригади. Кооператорите от първа бригада Бяно Георгиев, Стефан Георгиев, Илия Велев, Славчев, Хубан Колев, Нойко Колев, Димитър Мончев, Моно Велев, Христо, Цоню Мончев, от втора бригада Косю Маринов, Марин Генчев, Думи Пенчев, Недко Пенчев, Недко Колев, от пета бригада Иван Хубанов, от шеста бригада Иван Мошчев Колев, от 16 бригада Моно Велев, Христо Велев и др. започват да разбират, че са на погрешен път, че враговете не им мислят доброто, както ги подстрекават да не излизат на работа, а ги използват за техни цели. Затуй те излизат вече на работа. А някои от разколебалите се, душите на които са по-вече отровени от вражеската агитация и ина на които е по-голям, все още се дърпат, даже укоряват тези, които са тръгнали на работа, като им казват: „Вие защо нарушихте, нали нямаше да излизате на работа?“. На такива кооператори, трябва да се каже, че маргешкият инат до никъде няма да ги доведе. Те трябва час по-скоро да се осъзнаят и да тръгнат ведно с всички. Това ще е само от тяхна полза. Др. Косю Маринов, който е подал заявление да напусне стопанството сега, казва: „Който мисли, че ще се разтуря стопанството, той е на погрешен път“.

В неделя, 27 май, през обедната почивка на къра се проведоха бригадни съвещания. Новоселчани разпитаха гостите как са организиран работата си, как е при тях, как живеят. А гостите с любов разказваха за своята работа, за стопанствата си. „Уплашихме сте се, че умрете от глад при тази добра реколта, — вдъхваха им вяра кооператори от с. Климентово. —

Нас преди три години какъв град ни би и пак не се уплашихме“. За много работи питаха новоселчани. Много неща им станаха ясни. А кооператорът Любен Николов от с. Климентово им каза: „Нека знаат тез, дето не шат да работят и мислят, че ще жънат частно нивите си, че както сега дойдохме да копаем, така ще дойдем и да ожънем заедно с здравите кооператори, но да се знае, че храна ще вземат тези, които са работили“. Така е у нас, който не работи, няма да яде.

Първата вечер, когато на запад откъм Добримирка, залезващото слънце зад хоризонта обагри с червенина леката облачност, се развиха бодрите песни на завързаници те се от работа кооператори. Те бяха се нахилили с хубави полски цветя, а на „Щаера“ гордо се развиваше победоносното знаме на бригадата — първенец от с. Дичин. След вечерята на площада дълго свири Балванската музика. Такова голямо хоро отдавна не е ставало.

Изплашените до смърт врагове се скрива. Никакви не се вестиха по площада, докато друга вечер от тях не може да се помине. Видяха те силата на общия колектив.

На втората вечер, почти всички кооператори гледаха на открито писмата „Чудното пътешествие“, която им представи културната бригада от артисти, от гр. Търново.

А в понеделник на 28 май сами, без помощ, новоселчани окопаваха царевичата, за да я досъзришат. Много от разколебалите се започнаха да разбират че не трябва тъй бързо да се плашат от трудностите и да вдигат ръце, че не трябва да слушат враговете на ТКЗС.

Н. Евтимов
наш пратеник

ФИЗКУЛТУРА И СПОРТ

ОБИКОЛКАТА НА МИРА ЗАПОЧВА

В колездачната Обиколка на мира, на Търновския окръг която се произвежда днес и утре за купата на вестник „Борба“ тази година ще участвуват 37 колездачи от всички градове на Търновския окръг с изключение на Елена. Габрово ще участва в Обиколката на мира с два екипа по 5 души. В първият екип ще участвуват: старият ветеран и дългогодишен шампион по колездене Никола Ненов, Стефан Иванов — капитан на нашия национален коло-екип за колездачното състезание Прага—Варшава, Генчо Петров, Илия Велчев и Христо Куюмджиев.

Във втория екип ще участвуват: Лалю Атанасов, Иван Горновски, Иван Главанов, Илия Колев и Руси Михайлов.

С два екипа от по 5 души ще участвуват и Горна Оряховица. Чело на първия екип е нашия млад и надежден национален състезател Божко Коцев, който отбива войнишки си дълг в едно от подразделенията в Търновския окръг. Др. Коцев участва в международното колездачно състезание „Прага—Варшава“ и благодарение на неговото геройство през последния етап, нашият отбор запази четвъртото си място. В първия екип ще участвуват: Иван Банчев, Коста Любенков, Кирил Станчев, и Петър Стойчев.

Дряновският екип, победител в първата обиколка на окръга е в състав: Стойчо Войводов, Иван Ангелов, Минчо Джагаров, Минчо Минчев и Цаню Пандаузов.

Севлиево ще участва в Обиколката на мира с четири състезатели: Злати Косев, Гатю Сираков, Иван Косев и Стефан Екимов.

Търновския екип е в състав: Антоан Антонов, Илия Банчев, Кирил Йорданов и Стефан Ангелов.

Във втория екип на Горна Оряховица ще участвуват: Георги Желязков, Георги Николов, Дончо Тончев, Иван Кауков и Пенчо Георгиев.

Интересна и напрегната ще бъде борбата тази година за спечелване купата на в. „Борба“.

Очаквайте в следващия брой подробности.

КОЙ Е ВИНОВЕН

На 24 и 25 май се състояха Републиканските средношколски състезания по баскетбол в Търново и по волейбол в Бургас. Цялата средношколска младеж очакваше с огромен интерес тези състезания. Титулата „Републикански баскетболен първенец“ трябваше да се защитава от баскетболния отбор при мъжката гимназия — Търново и с осигуряване всички отбори окръжния първенци очакваха, че крайната развръзка на състезанията ще бъде в Търново. Но отборът на търновци се яви неподготвен и се класира на 11 място от 13 участващи отбори. Разочарова и отбора на девическата гимназия, който се яви напълно неподготвен. Още по-плачевни резултати се получиха с другите два представителни отбора на волейбол в Бургас — отбора на техническото училище и дамския на педагогическото училище. Техническото училище се класира на последно място — (с загуба на гейм 15:0).

С основание може да се каже, че това злополучно представяне на четирите представителни отбори не е случайно. Необходимо е да се видят причините и да се потърси отговорност.

Очебищо бе това, че материалната база на колективите бе лоша, а някъде дори и мизерна. Ние видяхме представителните отбори на другите окръзи с добри екипи, топки, мрежи, аншуги, дори някъде с треньори. Цяла година са имали системна подготовка и за това се представиха достойно. Нима търновските колективи не биха могли да се снабдят с добра материална база? Как партийните групи и проф. организациите при училищата в Търново, както и отдела „Народна

просвета“ при ОНС изпълняват решенията на ЦК на БКП по физкултурата? Защо отборът на педагогическото училище не е воден от учител по физкултура, а от учител по рисуване?

Ще поставим още няколко въпроса: Вярно ли е, че в Бургас отборите не са имали екипи, гуменика и топка и са взели екипи от ОКФС? Може ли представителен отбор да се явява така? Какво направили тези две училища за достойно представяне на отборите в такива отговорни състезания? Защо се стигна до положението водачът на отбора на техническото училище др. Миланов със собствени средства да купи волейболна топка за състезанията?

Пред управите на училищата стои сериозния въпрос: как се изпълняват решенията на ЦК на БКП по физкултурата и как се подготвя учащата се младеж за труд и отбрана на Родината.

Добре е да се запита, дали ОК на ДСНМ е оказал достатъчно помощ на колективите, дали и самите ръководства на ДСНМ по училища са погледнали сериозно на подготовката на представителните отбори?

Не е по-блестящо положението на отборите и при ДСО в града с изключение на отборите „Уларник“ и „ДНВ“. И тук материалната база е недостатъчна и най-важното не могат да се осигурят условия за тренировки и дори за състезания.

Необходимо е да се погледне по сериозно на физкултурата, защото Търново е може би единствения окръжен град, където физкултурата и спорта не е на нужната висота.

Любен Войников
Ат.Савов

КЪМ СОЦИАЛИЗЪМ!

Културна търговия в село



НА СНИМКАТА: Образцовият универсален магазин в с. Крамолин.

КРАМОЛИН, Севлиево, — (от нашия селкор) — От 1 януари 1951 година при всеотричаната кооперация в селото ни бе открит образцов универсален магазин, който е първенец в околията. По селто сините рафтове грижливо са подредени различни стоки, необходими за населението. Отчетен при магазина е др. Йордан Петков Кочев. Той полага добри грижи за подреждането на магазина и за културното обслужване на

трудещите се селяни. Ежедневно увеличава и подобрява асортимента на стоките, необходими за задоволяване нуждите на населението, както от с. Крамолин, така и от околните села. Същият е ударник в първоямайското съревнование. За първото тримесечие той отчете магазина си с 20 лв. излишък.

Магазинът бе посетен от курсистите — магазинери от едноседмични курсове при РКС „Поден“ — Севлиево.

Петко М. Панов

Д. И. П. „БУРЯ“ — ГАБРОВО

Благодарност

Управлението, партийната организация, проф. организацията и заводският комитет на ДСНМ при ДИП „Буря“ — Габрово изказват другарска благодарност на работниците от предприятия, които с готовност се отзоваха на апела на НС на ОФ за подпомагане мирното корейско население, подложено на варварски бомбардировки и масово изтребление от модерните американско-английски варвари. По този начин, със своята щедрост и отзивчивост към справедливата борба на корейския народ, работниците от ДИП „Буря“ изпълниха своя дълг и дадоха своя скромнен принос за делото на мира.

Редом с това нека продължим и засилим борбата за мир на производствения фронт, знаейки добре, че всеки процент над плана е удар върху подпалвачите на нова война.

ОБЯВА

За учебната 1951/1952 год. МЕДИЦИНСКОТО УЧИЛИЩЕ ЗА ФЕЛДШЕРИ — Търново приема кандидати само от Търновски и Плевненски окръзи, от двата пола не повъзрастни от 23 години с завършено най-малко петокласно образование на народните гимназии. Курсът е тригодишен с безплатна храна и квартира.

Заявления се подават до директора на училището до 30 юни т. г. придружени със следните документи:

1. Диплом за завършено образование или отпусно свидетелство;

2. Свидетелство за раждане;

3. Свидетелство за семейно и материално състояние;

4. Свидетелство за честност и благонадежност;

5. Автобиография;

6. Препоръка от съответния окол. нар. съвет;

7. 150 лева такса за конкурсния изпит;

Присъването става с конкурсен изпит по бълг. език (литература), който ще се проведе на 8 юли т. г. в 8 часа сутринта в Търново.

След конкурсния изпит ще се проведат медицински прегледи на кандидатите.

От дирекцията.

ДИП „КИРО КОНАРОВ“ — с. Калтинец, Гор. Оряховско

ТЪРСИ СПЕЦИАЛИСТИ

МОНТЬОРИ,

СТРУГАРИ

и ШЛОСЕРИ

Справка дирекцията

ОКОЛИЙСКИ ПРОМИШЛЕН КОМБИНАТ — ТЪРНОВО

Съобщава, че дърводелската работилница № 70 на промкомбината в с. Дебелец, Търновско, е изработила и предлага на ТКЗС, ДЗС и частни стопани

ХАРМАНСКИ ВЕЯЛКИ

по цена 22,000 лв. една от франко работилницата с. Дебелец

Веялките са изработени от сух материал от познати специалисти на веялки в с. Дебелец и са от превъзходно качество.

Поръчки и запитвания отправяйте до Околийския промишлен комбинат гр. Търново ул. „Д. Благоев“ № 54 или до Околийския промишлен комбинат — дърводелска работилница с. Дебелец, Търновско.

Телефони: ТЪРНОВО 23-15, 23-16 и 23-17
ДЕБЕЛЕЦ 29-32

ТЛЗК „СЛАДКООП“ — Горна-Оряховица

Умолява клиентите си да посетят новооткрития Конфортно обзаведен салон, находящ се срещу читалище „Напредък“, където ще намерят богат асортимент от сладкарски произведения и културно обслужване.

ПОСЕТЕТЕ И СЕ УВЕРЕТЕ

„СЛАДКООП“

ЗНАМЕ В БОРБАТА ЗА МИР

Честуването героичната смърт на Христо Ботев, патрон на поделението, тази година добива особено дълбоко значение. В настоящия исторически момент, когато нашият народ, заедно с народите от страните с народна демокрация и трудещите се от целия свят, начело с братския Съветски съюз, води упоритата борба за мир, честуването на Ботев преминава под знака на тази борба.

Извоювал на Девети септември 1944 година с помощта на братския Съветски съюз своята свобода, нашият народ безспирно и вдъхновено изгражда социализма и светлото бъдеще на родината си и знае, че войвайки за мир, той воюва за всичко онова, което е красиво и благородно, за всичко онова, което дава смисъл на живота.

В тази борба нашият народ високо вдига и знамето на Ботев, защото Ботев, както със своя героичен подвиг, така също със своето пламенно поетично дело днес се нарежда смело и открито в безкрайните редици на борците за мир. И ние виждаме неговото озарено със слава, възрожденско знаме, гордо да се вее над тези редици, наред с други бойни и трудови знамена.

Поетът, който така жлъчно ля за чорбаджията изедници, за световните тирани, не може да не бъде, когато говорим за думата — американско-английските имерналисти се готвят да потопят света в море от кръв и слъзи, когато денонощно изковат планове за нова война, да не ни вдъхновява в борбата срещу тази война.

Певецът на свободата, който написа: „Но стига ми тази награда да каже някаква награда: умря сиромашът за правда, за правда и за свобода...“

който сложи непреклонната си глава в името на тази свобода на народа, не може да не ни подкрепя в борбата за запазване на така скъпо извоюваната свобода.

Революционерът, който от зарята на буржоазно-демократичната революция хвърляше оръжията, който написа генерални редове за Парижката комуна, който през целия си кратък живот мечта за комунизма, днес, когато милиони човешки същества

възторжено осъществяват мечтите на най-светлите умове на човечеството, подкрепя ръката ни в борбата срещу неговите врагове.

Публицистът, който написа пламенни редове за мирното разбирателство на балканските народи, разпала у нас остра срещу враговете на това разбирателство, подлите слуги на империализма, — титовата клика и гръцките монархофашисти, които правят всичко възможно за подпалване на нова война именно тук на Балканите.

Това за което цял живот се бори и умря Христо Ботев, бе осъществено след Девети септември.

Истинската наследница на героичните революционери от нашето Възраждане, Българската комунистическа партия, истинските наследници на Ботев и Левски — ръководителите на тази партия — Димитър Благоев, Георги Димитров, Бълко Червенков, начело на трудещия се народ, успяха да реализират мечтите на Ботев.

И, когато враговете на тази партия, враговете на това дело, които са потомци на враговете на Ботева, се опитват с нова война да унищожат делото извоювано с толкова кръв, те възправят срещу себе си наред с безкрайните редици на всички честни българи и героичните наши възрожденци, начело с Ботев.

И затова днес, когато честуваме годишнината от героичната му смърт, българският народ, застанал твърдо в оръжия фронт на мира, начело с непобедимия Съветски съюз и великия Сталин, знае, че в неговите редици стои героят от Ботев.

Ние чиновете от поделението, в този така тържествен ден — 2 юни, чувстваваме, че, и майки за патрон генералния син на нашия народ Христо Ботев, мобилизираме всички усилия, за усвоение сталинската военна наука до съвършенство: да станем отлични бойци и командири, за да можем да защитаваме по ботевски мира, а чрез него социализма и комунистическото бъдеще на Родина — това, за което живя, ля и умря Христо Ботев.

Само така, ние ще бъдем достойни за великата памет на нашия патрон.

на пост

От ХРИСТО КОЗЛЕВ (ПАНЧО)

Аз тая нощ съм тук на пост, изпълнявам свой патриен дълг — стоя на каменния мост и зорко бдя за врага — вълк.

Под мен реката заледена, край нея голите върби, над тях луната посребрена, треперят хиляди звезди.

Свидетели са те нагласни... Ех! Нека гледат, все едно. Нали са неми, безучастни, не ще ни сторят нищо зло.

А там селото в студ се сгуши, заглътна и последен шум,

не виждам вече кумин да пуши, лустее всеки, селски друм.

А в една къщурка бедна, един червен мотор бумти, и в тази нощ ужасно ледна червеното сърце тупти.

Назряват бързо класови борби и близо е червената победа, затуй моторът тъй бумти и моето око тъй зорко гледа.

Затуй застанал съм самин на каменния леден мост. — Така днес трябва до един да бдим на своя класов пост.

Христо Козлев е роден на 24 юни 1910 г. в с. Долна Оряховица, Горнооряховско. От 1932 год. е на отговорна работа в Комсомола, където развива енергична организационна дейност, особено в Г. Оряховския край. Сътрудничил е във вестниците РЛФ, „Жупел“, „Кормило“ и др. От 1935 год. до 1939

г. лежа в Търновския, Шуменския и Сливенския затвори. След веролюното нападение на хитлеровите пълчища срещу СССР, Козлев минава в нелегалност. На 25 декември 1943 г. той е ранен, а на 7 януари борческото му сърце престава да тупти. Той умря, но неговото дело ще живее вечно в сърцата на трудещите се.

Габровският партизански отряд извършва редица политически акции, с които си спечелва доверие сред населението, което вижда в лицето на партизаните истински закрилници на народа. В същото време в Севлиево околия действуват Севлиево-Орловски партизански отряд, който продължава до 18 октомври 1943 година, когато по решение на Окр. ком. на БКП от дава действащи отряд се създава един общ боев Габровско-севлиево-Орловски отряд с около 80 души. Отряда се ръководи от щаб със следния състав: командир — Христо Орловски, пом. командир — Стоян Бъчваров — Мишо, полит. комисар — Иван Райков (Владо), пом. полит. комисар — др. Вълчо Цанков (Малкия Боян). Вън от щаба в апарата на политкомисариата работят: агитпропа — др. Пенчо Карапанев (Марин) и библиотекар — др. Гатю Ганев (Митко Яворски). По това време се топи паднали на 12 октомври сняг, който ограничаваше дейността на отряда, но това не пречи отряда да се подготвя за сериозни политически акции. Първото бойно кръщение на обединения отряд е акцията в с. Бернево — Севлиево. Най-отговорната задача за успешното провеждане на тази акция се възлага на младежта. Шурмовите групи са съставени изключително от младежи под командването на смелия 22 годишен командир Цанков Ганчев (Бончук). Селото бива блокирано, местната фашистка власт

овладяна, арестуват се народните изедници. Младежта със чест се справя с задачата, която и е поставил щаба на отряда. Партизаните използват временното завземане на властта за разяснителна работа сред населението. Агитгрупите обикалят почти всички къщи, изясняват на селяните целите на борбата против фашизма, освобождават ги за събитията, които стават на източния фронт и ги приканват на митинг.

На митинга говори и най-малкият партизанин, гордостта на отряда и Габровската младеж — Митко Палаузов. Той речитира стихотворението „Работник“ и апелира към селяните, към Берковската младеж да се включат активно в борбата. Пламените слова на малкия партизанин намират горещ отклик в сърцата на тия отрудени и измъчени от фашисткия гнет хора.

Отряда въпреки краткия си боев път провежда много добра политическа работа сред своите членове и сред населението, затова група от Горнооряховския отряд, начело с др. Козлев (Панчо) идват да обединят опит с отряда. Провежда се акция в с. Вишовград, за унищожаване на мандрата, която приготвя за немците сирене. Там бива убит кмета на селото — народен изедник и черноробскаджия, което селяните посрещат с радост и облекчение. След успешно завършване на акцията отряда се оттегля към



Скица: ИВ. БОГДАНОВ — войник Търн. военно окръжие

Пред падналите Ботеви соколи,
които спят в могилите без вест,
стрелци, другари мои, шапки долу,
вий, часови, вземете за почест!
Работнико, боецо, — страж бъди!
Те вече спят! За тях ти бди!

ПАМЕТНИК

От ХРИСТО ЧЕРНЯЕВ — курсант поделение 85620

„Я ПАМЕТНИК СЕБЕ ВОЗАВИГ НЕРУКОТВОРНЫЙ“

А. С. Пушкин

Трудно някой скулптор ще направи паметник във моята страна, в който едновременно се дават хора и борби и знамена.

Но народът сам си го издигна, но народът сам го съгради — по-висок от рилската верига, по-широк от морските води.

Този паметник не е от камък, той не е издълан от сега, в него пляска ботевото знаме и Димитров сочи със ръка.

В него дишат най-обикновени хора от различни векове.

Кремълкрийките, пищовите са наредени до винтовки с остри щикове.

И от него във ръка с граната неизвестният боец от Балатон ще замахва срещу всеки неприятел и ще пази своя роден дом.

Той е вред — във всеки град и село, той е в партизанските места, дето паднали са комунисти смели с ботевата песен на уста.

... За герою, за безстрашни хора изгради народа, — без ръце паметник голям, нерукотворен, паметник във своето сърце.

младежите в борбата против фашизма

(Из конкурсната работа на средношколците
Искра П. Карапанева и Кирилка Г. Иванова от Габрово)

Балван. При Малкочево, отряда бива открит от група жандармеристи. При завързалата се престрелка бива убита героичната млада партизанка; любимката на отряда — безстрашната Стефана Цонева (Бура). Престава да тупти сърцето на тази млада девойка, която отдаде живота си в борбата за извоюване свободата на пролетариата.

Отряда се оттегля към Балкана, прекърва два дена под местността „Градище“, близо до село Калпазана. Командира на отряда Христо Орловски слиза в града, за да се свърже с Окръжния комитет на Партията. Извършва се предателство. Побеснялата полиция, която отдавна търси следите на партизаните, блокирава къщата на ул. Николаева-ска, срещу Постомпиров. В къщата се е намирал любимият и талантлив младежки ръководител, секретар на Окр. комитет на РМС др. Георги Ганев (Любчо) и възната ятачка Донка Панайотова. При влизането в къщата командира на отряда Хр. Орловски завързва престрелка с полиците. Тежко ранен, със счулена ръка, след като е убил няколко по-

лици, успява да се измъкне и намира подслон във верния член на Партията др. Димитър Василев — квартал „Падало“. Озлобена полиция със изпъзването на Орловския, стига обръча около къщата като хвърля запалителни бомби. Верният син на работническата класа, младежният герой Любчо, не се поколебава нито за миг, а с оръжието в ръка се скрива с полиците. Излиза на покрива, хвърля всичките си бомби. Но къщата е обхваната от пламъци. Смелия Любчо загива със смъртта на храбрите. Но той не умира, а продължава да живее в сърцата на партизаните, да ги вдъхновява в тяхните боеве с врага.

Най-високата точка на борбата бе Балванската битка, която трае два дена. Боевете с врага започват от към 11 часа преди обед на 28 III, и завършват на 29 III, към 7 ч. след обед. В тези два дни се водят 8 основни битки с врага, в които победител излиза партизанският отряд. В тия бидки младежката полкава своя истински героизъм.

Дочо Христов разбра силата на

Габровско-Севлиево-Орловски отряд и личи ообща на габровските фабриканти, че ще поднесе главните на партизаните под тяхните нозе. За това, при Балванската битка той хвърли около 4000 войници, жандармеристи и полиция, въоръжени до зъби с картечници, минохвъргачки, шмайзери, срещу тридесет и девет партизани и партизанки, чиято воля за победа не можеше да бъде сломена даже и от десетки хиляди. За да разберем величието на тази битка, в която победиха партизаните, достатъчно е да знаем това, че на 1 партизанин се падаха по 100 души въоръжени до зъби врагове. В момента на започване на битката щаба на отряда се състои от 3 души: командир Иван Райков (Владо), пом. командир Стоян Бъчваров (Мишо) и политкомисар Пенчо Карапанев (Марин). Първата битка завършва с разгрома на полицейската група. Отряда се снабдява с автоматично оръжие, обаче дава скъпа жертва — младежа певец на отряда Иван Люцканов. Положението на отряда е критично. Земята е покрита със

сняг. Оставят се дъри, по които врагът може да открие партизаните. Щаба се ориентира правилно, като решава да се оттегли към село Емен, като вечерта на 28 III, да блокира с. Горско Калугерово да експроприра няколко кулака и се снабди с храна. Като се оттегля към с. Добромирка, обаче отряда се натъква на вражески групи и тръгва по посока на Малкочево и Балван, където предполага, че снегът е стопил. Отряда среща по пътя си прочутия жандармски „Ескадрон на смъртта“ подсилен от полицейски части. За съвсем кратко време ескадрона бива разгромен, но тук двесте партизани и партизанки бива тежко ранен. Командуването се поема от младежа Стоян Бъчваров (Мишо). При пробиването на последния кордон отряда дава още две скъпи жертви, младежкия ръководител — секретар на Окол. комитет на РМС Севлиево — Нейко Илиев (Лазар) и младежа Теодос Александров (Чавдар). От отряда се откъсва партизанка Велко. Партизаните пътуват 5 часа. Придвижването става бавно, защото те нощта своя ранен командир. Близо до с. Кална кория те решават да го скрият в една горичка.

С мисълта, че другата нощ ще приберат командира, партизаните отсядат близо до с. Малкочево. Но в 8 часа сутринта те биват открити от един кулак. Изморени, мокри, гладни, неспали цяла нощ, парти-

заните се отправят по посока на с. Балван. След дълго мъчително пътуване особено тежко за болните другари с премръзнали крака, като Захари Георгиев (Димо), Мара Орловска (Бойка) и др., отряда бива открит към обед от 2 самолета. Самолетите хвърлят бомби и започват да ги обстрелват с тежки картечници. Тука загиват героички три млада младежи, младата ученичка Соня, нейният брат ученика Андрей и ученика Янко, а 8 души начело с командира на отряда Стоян Бъчваров се откъсват от отряда.

Стоян Бъчваров (Мишо) загива. Командуването на отряда поема младият командир, Цанко Ганчев — Бончук. Отрядът останал с 21 партизани заема позиция в големите гори при Балван, взема инициативата в свои ръце и нанася първи поражение на врага. При престрелката бива убит най-смелият партизанин Бончо Маринов (Дончо). Врагът се разстройва, офицерския кадър избягва. Затова спомага агитацията, която партизаните водят сред войниците да не стрелят по своите братя. Вечерта отряда се оттегля от позицията си и след продължителен път отсяда в горите между селата Иди-лево и Добромирка.

Така се бориха младежите в партизанските отряди, умираха с Ботеви песни на уста и с безгранична любов към народа, към Партията, към родния Димитров и великия и любим Сталин.

ЗАВЕТИ

От СТЕФАН П. ЙОВЧЕВ — (ВЕЧВОЙ)

Ще тропнат в миг крилата черни
на зловната коварна нощ —
ти хищни кости ще разпери
и мен ще грабне с дива мощ.

Ще чуеш дрънкаща верига
— последно сбогом ще е тя —
в душа ти буря ще се вдига
но ти... ще бъдеш веч сама...

Ден пролетен ще бъде зная,
посипан с нежен слънчев прах —
девойка в трепетна омая
цветя ще пръска, с лек замах.

Ще блясат капцици роса
— слъзи изплакани по мен,
ще пеят птичките в леса
— прощална песен този ден.

За тебе пролет знам не
— ще е —
ще бъде тежко в тоя час.

но СЛЪНЦЕТО... то пак ще грее
не съм за тебе слънце аз.

В гърди ти слънце друго
свети
ти носиш бодри идеали
и вярвам... моите завети
закана в тебе ще запали.

Ний растнем в кървави години
БОРБАТА ИСКА ЖЕРТВИ
ДНЕС

— смъртта, когото не отминя,
достойно той ще падне с
чест.

Иди сред първите редици
бди боркиня смела ти!
С другари — моите връстници —
победно знамето носи!

В живота вий създайте нови
порядки, устреми и цели —
смиъкнете хладните окви
— запейте песни, волни, смели!

Другарят Стефан Йовчев е роден на 15 септември 1924 година в гр. Елена. Бил е член на Окръжния комитет на РМС. При провала на същия той поведе в лапите на врага. На 16 април 1944 година Шуменският военен полет съд го

осъжда на смърт. Един месец по-късно смъртната присъда е изпълнена във Варненския затвор. Стефан П. Йовчев — Вечвой днес е знаме на младежите от Еленска околия в борбата и за мир и социализъм.

Партизанска песен

От МАРКО Д. АНГЕЛОВ — (КАМЕН)

Край реката трепетлика
трепка сам-сама.
А до нея скръбнелика —
четничка мома.

Що ли плува в печали
момини очи?
В тях нима не са играли
родостни лъчи?

Що ли в млада гръд сърцето
тъговито бий?
И слъзата на лицето
тайната си крий?

— Чуй ме, чуй ме — тихо вика
от брега златист
трепетната трепетлика
разшумяла лист.

Снощи през реката мина
момина любим,

гонен в своята родина,
верен неин син.

И внезапно от засада
изстрел програмя.
В кръв соколът — юначога
мъртва полетя.

Три злодеи, три хиени
кървавият труп
във вълните разшумени
хвърлиха от тук.

Те със кикот сатанински
скриха се в нощта.
Духна вятърът планински
и развя вестта.

Тъй девойката узнала,
как коварна смърт
милиа и тук срещнала
в смелия му път.

8 октомври 1942 година, Ени-Кьой

Втората част на „Партизанска песен“ откъсването на девойката като партизанка е унищожена от убийците на Марко Д. Ангелов на 28 юни 1944 година.

Марко Д. Ангелов (Камен) е роден на 15 октомври 1921 година в с. Горски Сеновец, Горнооряховско. Куршум при престрелка с врага Завършил е гимназиално образование в Търново и се записва в юридическия факултет. През 1942

година е интерниран в лагера Ени-Кьой. През есента на 1943 година като партизанка е унищожена от убийците на Марко Д. Ангелов на 28 юни 1944 година. Марко Д. Ангелов (Камен) е роден на 15 октомври 1921 година в с. Горски Сеновец, Горнооряховско. Куршум при престрелка с врага Завършил е гимназиално образование в Търново и се записва в юридическия факултет. През 1942

С ВЯРА В БЪДЕЩЕТО

На 16 май се навършиха 8 години от героичната смърт на Ахмед Татаров от Севлиево. През 1943 г. Търновският съд го осъжда на смърт чрез обесване. В съда той има достойно държание. До последния час на живота си непрекъснато четеше. Последната нощ преди екзекуцията Татаров написва писмо до родителите си:

„Горе главите, родители! С дълбока вяра в утрешния ден, който

ще ни донесе свободата!“ Изпращат го в Русе, за да бъде изпълнена присъдата там. Преди да окачат въжето на шията му Ахмед се обръща към палачите:

— И мен да обесите, кучета, нашето дело ще победи! Червената армия ида и скоро, много скоро ще ни освободи. Не забравяйте, че ще дойде ден, когато на това въже ще бесат и вас!

Георги Митков